Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 14. | Нинѣ: гр. к. П. 32 о Закх. рим. к. 4 по3 Кор. | Завтра: Евтимія Вел. 1. лютого | Недѣля 19 (31) сѣчня 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 33 м.; захôдъ 4 г. 55 м. Баром. паде; термом. + 4·2° — 3·8° | Рôкъ II.

Хибнѝ здогады.

Коли якійсь чоловѣкъ зъ чистою совѣстію и добрыми намѣренями бере ся до якогось дѣла, то не крыє ся зъ нимъ и не боить ся, що єму буде хтось въ тôмъ дѣлѣ ставати на перешкодѣ, бо знає, що кождый честный и розумный чоловѣкъ не лишь похвалить таке дѣло, але може ще єму при тôмъ и поможе. Лишь люде, у котрыхъ совѣсть нечиста, котрѝ самѝ знають, що робота ихъ обчислена на шкоду другихъ, боять ся смѣло выступити зъ своимъ дѣломъ, крыють ся зъ нимъ, а коли мають на стôлько зухвалости, що зъ нимъ выступлять, то заразъ видять всюды лишь противникôвъ и ворогôвъ того дѣла та зъ горы вже кажуть: сей або той мôй ворогъ, вôнъ то ставить менѣ всѣлякѝ перешкоды; отъ и теперъ буде вôнъ зновъ противъ мого дѣла выступати. Цѣль въ тôмъ єсть двояка: люде, що такъ роблять, хотять насамперед закрыти передъ несвѣдомыми злѝ намѣреня своєѣ роботы, а вôдтакъ зъ горы вже вынайти причину, щобы на случай потребы показати, чому се або то имъ не удало ся. Тымъ, що не знають правдивои цѣли ихъ роботы, кажуть они: Ось дивѣть ся! Мы хотѣли добра, але вороги не дають намъ того добра добитись.

Саме такъ роблять и нашѝ москвофілы, що скликують своє вѣче до Львова. Имъ очевидно не иде о добро руского народу, о згоду въ тôмъ народѣ, лишь о чимъ разъ бôльшій заколотъ и незгоду. То для нихъ рай, то остаточна цѣль ихъ роботы и тому то они такъ и роблять. Насамперед крыли ся зъ тымъ вѣчемъ, не мали вôдваги смѣло зъ нимъ выступити, а коли вôдтакъ и здобули ся на вôдвагу, то зновъ крикнули: Ось знайшли ся тяженькѝ вороги, що не допустять ихъ до роботы...

Въ тôмъ дусѣ розписалась и москвофільска „Галицкая Русь“ передъ кôлькома днями. Користаючи зъ нагоды приѣзду посла Барвѣньского до Львова до своєѣ родины, пустила ся она заразъ на здогады, выдуманѝ очевидно лишь въ тôй цѣли, щобы зъ однои стороны робити заколотъ въ краю и сѣяти ненависть та незгоду мѣжь Русинами, а зъ другои стороны, щобы надати москвофільскому вѣчу тымъ бôльшои ваги и показати, якъ то, страхъ, єго боять ся, и рôвночасно выдумати собѣ причину, на котру можна бы покликати ся, наколибъ вѣче зовсѣмъ не удало ся. Згадана ґазета написала отже, що пос. Барвѣньскій покинувъ засѣданя Рады державнои а приѣхавъ до Львова, щобы наклонити духовнѝ и горожаньскѝ круги, абы они всякими можливыми способами не допустили до вѣча, або заказали народови удавати ся на то вѣче до Львова. „Говорять, — каже згадана москвофільска ґазета, — що пос. Барвѣньскій бажавъ бы довести до того, щобы старосты и жандармы заказували селянамъ удавати ся до Львова, а навѣть, щобы касіеры на стаціяхъ зелѣзниць не выдавали селянамъ білетôвъ для ѣзды до Львова въ день 2 лютого.“

На то скажемо москвофільскому орґанови, що єго здогадъ хибный. Дарма, що вôнъ чує „якъ трава росте“; дарма є, що вôнъ нѣбы то ажь знає, що „Народна Часопись“ буде писати; Єго здогадъ бувъ таки хибный. Пôсля нашихъ информацій власти правительственнѝ не думали и не думають нѣкому заказувати ѣхати въ день 2 лютого до Львова. Власти правительственнѝ суть ажь надто добре переконанѝ о льояльности рускою народу и єго вѣрности для Найвысшого Престола и державы, якъ щобы мусѣли брати ся до такихъ средствъ и здержувати народъ вôдъ участи въ вѣчу, хочь вже самѝ тѝ люде, що єго скликують, не дають поруки, що на нѣмъ буде ся радити надъ добромъ рускою народу. Власти правительственнѝ суть ажь надто добре переконанѝ, що народъ рускій самъ въ такôмъ вѣчу участи не возьме, а хочь и знайде ся може горстка людей, що и возьме участь, то она все таки не буде ще становити рускою народу анѣ єго репрезентанціѣ. Буде то лишь горстка людей, що вôддѣлила ся вôдъ рускою народу и вступила на хибну дорогу, обманена аренжерами вѣча.

Бо и хтожь то тѝ, що скликують вѣче? Що то за добродѣѣ рускою народу? То ліквидаторы славного свого часу „Общого роль-

---

7

Духи, страхи и розмова зъ духами.

(Конець.)

Мы выказали повысше, якъ старавъ ся Цельнеръ пояснити собѣ истноване духôвъ розумными тварями въ природѣ, що мають ще якійсь четвертый, для насъ непонятный и не зрозумѣлый розмѣръ и черезъ то стають ся для насъ невидимѝ. Мы показали дальше, якъ самымъ розумованемъ можна доказати неможливôсть истнованя того рода тварей. Вернѣмъ ще разъ до примѣрôвъ. Коли Сляде показувавъ передъ Цельнеромъ свои штуки, то мѣжъ иншимъ и появилась була якась величезна рука, котра, якъ вже звѣстно, щипала гостей въ нôсъ и самого Цельнера вдарила въ лице. Руку ту не лишь всѣ видѣли, але навѣть єѣ почули а Цельнеръ найлѣпше. Коли отже можна было єѣ видѣти и почути, то она очевидно мала лишь три розмѣры, такѝ самѝ, якъ и мы; а прецѣ то мала бути рука якогось духа, твари о чотирохъ розмѣрахъ. Дежь подѣвъ ся четвертый розмѣръ? Выходило бы зъ того, що духи, чи тамъ розумнѝ твари въ природѣ о чотирохъ розмѣрахъ, мають ще и то свойство, що можуть, коли хотять, позбувати ся четвертого розмѣру, взглядно, коли мають лишь самъ той четвертый розмѣръ, прибирати ще, коли схотять и три розмѣры нашѝ, а вôдтакъ позбувати ся ихъ. Идѣмъ ще дальше. Рука, що належала до якогось духа, була видима, але самого духа не было видко, значить ся, вôнъ або стягнувъ зъ руки четвертый розмѣръ и задержавъ єго лишь для дальшого свого невидимого орґанізму, або взявъ три розмѣры нашѝ и надавъ ихъ руцѣ. Выходило бы зъ того, що духи мають таке свойство, що можуть своими и нашими розмѣрами такъ розпоряджати, якъ лишь хотять и коли хотять. Ну, добре бы то было! Намъ людямъ о трохъ розмѣрахъ не позôставало бы хиба нѣчого, якъ лишь старати ся и собѣ чимъ скорше перейти въ свѣтъ духôвъ, бо мы не мали бы нѣколи спокою. Насъ напастували бы тѝ духи на кождôмъ кроцѣ и робили бы намъ що хвиля якѝсь пакости. А не дай Боже зачепити собѣ якого такого духа! Мы могли бы выйти ще гôрше якъ Цельнеръ, котрый лишь за для самои цѣкавости, спôзнати четвертый розмѣръ, дôставъ въ лице.

А всежь таки насуває ся пытане: якъ же пояснити собѣ всѣ тѝ штуки, якѝ показували такѝ славнѝ медія, якъ Юмъ, Сляде, Бетіянъ и др.? Рѣчь зовсѣмъ проста: не инакше якъ лишь простою ихъ зручностію, котру они таили передъ людьми лишь длятого, щобы зъ однои стороны у легковѣрныхъ надати собѣ бôльшого, якогось высшого значѣня, зъ другои же стороны, щобы заробити собѣ туманенємъ людей бôльше грошей або таки, якъ то зробивъ Юмъ, вытуманити вôдъ когось грошѣ пôдступомъ, коли до того надасть ся добра нагода. Мусить то конче впадати въ очи, що духи тыхъ медіѣвъ выконували лишь такѝ штуки, котрѝ для практичного житя людского не мають нѣякого значѣня: бо щожь прийде комусь зъ того, що духъ завяже єму на мотузку ґудзъ або два, або засуне на нôжку вôдъ стола кôльце? То штуки безъ всякои вартости и можуть хиба лишь заставити чоловѣка подивляти зручнôсть того, хто такъ робить, але и тѝ на око непонятнѝ штуки удало ся по части пояснити. Ото вѣденьскій професоръ математики Сімоній давъ доказъ, що того рода штуки опирають ся лишь не простôй а намъ не знанôй зручности. Досвѣдъ єго ось такій:

Возьмѣмъ довгій а вузкій кусень паперу, держѣмъ оба єго кôнцѣ въ двохъ пальцяхъ обохъ рукъ и вытягнѣмъ. Поздовжна вôсь того паска паперу иде тогди єго серединою вôдъ однои руки до другои. Держѣмъ же оденъ єго конець въ лѣвôй руцѣ, а другій обернѣмъ правою разъ около єго оси, зведѣмъ вôдтакъ оба кôнцѣ до купы, злѣпѣмъ ихъ и розкраймо теперь той пасокъ поздовжь по серединѣ. Нерозтятый пасокъ представляє намъ одноцѣле кôльце, котрого кôнцѣ входять оденъ въ другого; коли же пасокъ розôтнемо по серединѣ вздовжь цѣлои єго довготы, то дôстанемо зновъ кôльце але вже о половину вузше а два разы такъ довге, якъ было перше. Возьмѣмъ другій пасокъ и обкрутѣмъ єго два разы доокола єго поздовжнои оси, злѣпѣмъ кôнцѣ та розôтнѣмъ знову вздовжь по серединѣ; зъ одного кôльця будемо мати теперь два такъ само довгѝ лишь о половину вузшѝ и одно буде теперь висѣти въ другôмъ якъ два огнива ланцуха. Возь-

ничо-кредитового Заведенія“, банку, що держ шкôру изъ нашихъ селянъ та и теперь ще ихъ руйнуе. Ось дивѣть ся, якъ тй люде дбають про добро нашихъ селянъ. Въ Воскресѣнцяхъ пустили они за 79 зр. и 21 кр. на ліцитацію ґрунтъ селянина Асафата Винничука, що вартъ 800 зр.; въ Заличу надъ Прутомъ ліцитують за 64 зр. и 24 кр. ґрунтъ селянки Явдохи Мелничукъ, що вартъ 630 зр.; въ Пядикахъ ліцитують ґрунтъ селянина Скородѣйчука. А такъ дѣе ся по всѣхъ сторонахъ нашого краю! Ось дивѣть ся! То добродѣе руского селянина! И они ще смѣють скликувати его на вѣче?! Дальше, то люде, що цураючись свого народу шукають собѣ чужихъ богôвъ и ѣздили имъ кланяти ся ажь до Петербурга. То люде, що мали на стôлько зухвалости, поставити въ календари, (котрый выдавали, а котрый власти мусѣли ажь сконфіскувати) на першôмъ мѣсци вôдступника вôдъ свого народу, Наумовича, а ажь десь тамъ далеко, въ серединѣ книжки, образъ нашого Наймилостивѣйше намъ пануючого нашого Монарха, и то образъ такій, котрый мôгъ лишь осмѣшити Того Монарха, котрого весь свѣтъ уважае за наймудрѣйшого и найдобротливѣйшого мѣжь пануючими, та котрого всѣ глубоко поважають и найбôльшу честь Єму вôддають.

За такими людьми народъ рускій, вѣрный завсѣгды свому Найяснѣйшому Монарсѣ, чей не пôйде и нема причины уживати ажь надзвычайныхъ средствъ, щобы его здержувати вôдъ участи въ вѣчу, котре ему хôсна не принесе.

Переглядъ політичный.

Reichswehr доносить, що Є. Выс. Архікн. Францъ Фердинандъ д'Естъ буде незадовго именованый комендантомъ розльокованои въ Прешбурзѣ бриґады пѣхоты ч. 27. Пôсля сего самого жерела, въ сѣмъ роцѣ мають вôдбути ся подвôйни велики маневры корпусни, именно у всхôднôй Галичинѣ въ околицяхъ Стрыя, X-го корпусу перемыского и XI-го львôвского, та въ полуднево-захôднôй Угорщинѣ.

Оногди скликане було засѣдане зелѣзничои комісіѣ, абы выбрати референта для правительственного предложеня въ справѣ будовы зелѣзницѣ изъ Станіславова до Ворохнянки.

До характеристики угорскихъ выборôвъ зазначуемо слѣдуючи факты: Голосного політика, журналиста Макса Фалька, побѣдивъ при выборахъ въ Арадѣ Арцель, кандидатъ народнои партіѣ. Ліберальный Подманицкій побѣдивъ въ будапештеньскôмъ округѣ выборчôмъ дотеперѣшного посла Касса изъ партіѣ народнои, а въ Прешбурзѣ побѣдивъ того Касса знову ліберальный Найсідлеръ. Въ Будинѣ побѣдивъ народовець, Юлій Горватъ, дотеперѣшного посла ліберала Орсаґа. Зъ лібералôвъ перепали дальше: Матлековичь, Авґустъ Пульскій и Гаярій; зъ народовцѣвъ перепавъ въ двохъ мѣсяцяхъ ґр. Каролій.

Въ Берлинѣ заносить ся на кабінетову крізу; въ кабінетѣ утворили ся двѣ ворожй собѣ ґрупы, одна: Мікель, Герфуртъ, Беттіхеръ а здаесь такожь Тіленъ, друга: Цедліцъ, Берлепшъ, Гайденъ и Швелінґъ. Розходить ся тутъ о Мікеля, котрый станувъ въ рѣшучôй опозиціи супротивъ проекту закона о вѣроисповѣдныхъ школахъ. Мікель правдоподôбно уступить зъ кабінету.

Зъ Бѣлграду доносять, що болгарске правительство починило новй заходы, абы сербске правительство, коли вже не схоче выдати, то бодай прогнало зъ Сербіѣ болгарского еміґранта Рижова, котрый есть головнымъ орґанізаторомъ заговорôвъ противъ кн. Фердинанда и Стамболова.

Новинки.

Львôвъ дня 18 (30) сѣчня.

— **Преосв. Епископови Куиловскому** прислав Папа двѣ чашѣ, одну до епископскои каплицѣ, другу до катедральнои церкви и два релікварѣ.

— **Посолъ Романчукъ** мае ся вже лѣпше. Операція удала ся и нема нѣякои небезпечности.

— **Выдѣлъ „Просвѣты“ у Львовѣ** принявъ на оногдѣшнôмъ засѣданю 85 новыхъ членôвъ.

— **Похороны** бл. п. Дамяна Гладиловича вôдбудуть ся заходомъ и коштомъ громады львôвскихъ народовцѣвъ, знатнѣйшихъ товариствъ рускихъ и редакціѣ „Дѣла“. На мурахъ появились плякаты вôдъ родины, рускихъ товариствъ и редакціѣ „Дѣла“. запрошуючй до участи въ сумнôмъ обрядѣ. Нинѣ о 3 годинѣ пополудни вôдпровадять львôвскй Русины и товариства тлѣнвй останки на дворець зелѣзницѣ, зъ вôдки тѣло буде перевезене до Хирова и зложене въ недѣлю до родинного гробу.

— **Руско-народный театръ** пôдъ дирекцією п. Біберовича, выставить вô второкъ дня 2 лютого въ Станіславовѣ славну оперу Лисенкову, „Рôздвяна нôчь“. Не сумнѣваемось, що вже сама ся знаменита опера одного зъ найславнѣйшихъ композиторôвъ рускихъ — Лисенка, чоловѣка европейскои славы на поли музики, стягне якъ найчисленнѣйшу публику руску на се представлене, тымъ бôльше, що се буде заразомъ послѣдне представлене руского театру въ Станіславовѣ. Зъ вôдтамъ выѣздить нашъ театръ до Стрыя, де вже въ четверъ дня 4 лютого дасть оперу „Выхованець“ Янчука.

— **Зборы вôдпоручникôвъ перемыского вдовичо-сиротиньского фонду.** Дня 26 сѣчня вôдбули ся загальнй зборы вôдпоручникôвъ всѣхъ деканатôвъ, зъ выимкою куликôвского, пôдъ проводомъ крил. о. Подолиньского и въ присутности правительственного комісаря. Депутація, зложена зъ 3 членôвъ, удала ся до Преосв. Епископа дра Пелеша зъ просьбою о принятє протекторату, удѣлене Архіерейского благословеньства и о участь въ нарадахъ. Станъ фонду коренного выносить 140.487 зр. 56 кр., зъ чого призначено для роздачѣ 15.000 а для фонду резервового 3.400 зр. Вдôвъ есть 201 а сиротъ 114 осôбъ. Рѣшено роздати вдовамъ по 55 зр. а сиротамъ по 30 зр.; крôмъ того признано для 11 петентокъ 200 зр. до роздѣлу титуломъ милостинѣ. Вкôнци уладжено справу реорґанізаціѣ института, принявши проектъ дотычнои анкеты, яко матеріялъ для увзгляднення при змѣнѣ статутôвъ и выбрано въ тôй цѣли комісію.

— **Зъ нужды.** Въ Черновцяхъ на шляху зелѣзничнôмъ коло будки ч. 45, спостерѣгъ будникъ на шинахъ якогось убого одѣтого чоловѣка. Якъ разъ тогди мавъ вôдходити зелѣзничній поѣздъ до Сучавы. Бувъ се зарôбникъ Юркошъ, котрый, немаючи зарôбку, хотѣвъ въ той способъ зробити конець своѣй нуждѣ.

— **Снѣговиця.** Вчера вечеромъ настала була у Львовѣ велика заметѣль снѣгова и на многихъ улицяхъ усыпало въ короткôмъ часѣ велики горы снѣгу. Нинѣ потеплѣло и зъ рана падавъ рѣсный дощь.

— **Побанкрутували:** Ицикъ Демереръ въ Станіславовѣ, Мортко Габеръ въ Кутахъ и Дувидъ Кайль въ Мостискахъ.

— **Товариство гарбарѣвъ въ Угновѣ.** Пôдъ сею назвою завязало ся въ Угновѣ товариство зареєстроване зъ ограниченою порукою. Презесомъ того товариства ставъ соймовый посолъ Франц. Єнджейовичъ, а до надзорчои рады выбрано мѣжь иншими и ц. к. старосту зъ Равы рускои п. дра Шумляньского. Въ складъ дирекціѣ вôйшли два мѣщане гарбарѣ, котрй передъ пôвтора року яко стипендисты краевого Выдѣлу вôдбули практику въ ряшôвскôй гарбарни.

мѣмъ наконець третій пасокъ, обкрутѣмъ его три разы доокола поздовжнои оси, зведѣмъ такъ само его кôнцѣ та злѣпѣмъ ихъ якъ перше и розôтнѣмъ пасокъ а станесь теперь зовсѣмъ таке саме чудо яке показавъ Сляде Цельнерови зъ мотузкомъ: зробить ся теперь одно велике кôльце а на нѣмъ буде завязаный ґузъ. Сй досвѣды проф. Сімоніого суть такожь на око загадочнй и непонятнй, а всежь таки зовсѣмъ простй и природнй.

Отъ такимъ способомъ далась бы пояснити не одна штука, яку показують спірітистичнй медіѣ, треба лишь щобы ихъ добре пôдглянути и не датись забаламутити ихъ всѣлякими обманьствами обчислеными лишь на то, щобы вôдвернути увагу тыхъ, що дивлять ся на ихъ роботу. Добрый примѣръ такого быстроумного пôдглядуваня проворныхъ медіѣвъ лишили намъ покôйнй Архікнязѣ Рудольфъ и Іоанъ. Звѣстна загально та історія, якъ они выловили одно таке медіюмъ у Вѣдни, котре показувало тамъ свои штуки въ архікняжихъ комнатахъ не сподѣваючись, що тамъ заложена на него лапка. Коли медіюмъ, що мало сидѣти въ однôй комнатѣ, выслало до другои свого духа и вôнъ ставъ вже гостямъ показуватись, замкнулись наразъ дверѣ вôдъ комнаты, темна комната заяснѣла електричнымъ свѣтломъ а духъ въ особѣ такого самого медіюмъ, лишь въ сорочцѣ и босо, не видѣло вже иншои рады якъ лишь сховати ся за занавѣсу коло дверей, а коли его и тамъ вôдшукали, то оно завстыдане и переполохане, не видѣло иншои рады якъ лишь спасатись бѣгствомъ зъ архікняжои палаты а втѣкало такъ скоро, що не мало навѣть часу узути чоботы и полишило ихъ въ другôй комнатѣ.

Въ подôбный способъ выкрыто такожь въ Бруклинѣ, въ Америцѣ, славне медіюмъ спірітистичне, паню Кадвель, котра довгій часъ туманила людей и казала собѣ за то добре платити. Панѣ Кадвель допускала на засѣданя, на котрыхъ выкликувала духи, лишь за дуже великою оплатою, а при тôмъ була и на тôлько осторожна, що выбирала собѣ гостей, та не пускала того, хто выдававъ ся ѣй пôдозрѣный, о кôмъ могла догадуватись, що вôнъ готовъ еѣ выловити. Тымчасомъ змовилось кôлькохъ журналістôвъ и постановили еѣ выловити. Двохъ зъ тыхъ журналістôвъ приготовило собѣ насамперѣдъ електричнй лямпы, котрй могли легко при собѣ укрыти. Зъ заду, въ шкôряныхъ кишеняхъ, умѣстили они собѣ електричнй батеріи, а вôдъ нихъ пустили дроты до рукава, въ котрôмъ була укрыта мала скляна банька зъ приладомъ до електричного свѣтла. Прилагодившись такъ, выслали они насамперѣдъ на засѣдане одну знакому даму. Та побувши на кôлькохъ такихъ спірітистичныхъ засѣданяхъ, попросила паню Кадвель, абы она позволила ходити на засѣданя, розумѣе ся за доброю оплатою, и еѣ „братови“. Той братъ привѣвъ опôсля ще двохъ „своякôвъ“ и такъ знайшли ся на однôмъ засѣданю всѣ журналісты разомъ и приступили до дѣла.

На засѣданю було якихъ 40 людей. Медіюмъ, панѣ Кадвель, сидѣла въ другôй комнатѣ и нѣбы то запала въ сонъ, въ котрôмъ еѣ духъ мавъ прикликувати другихъ духôвъ зъ тамтого свѣта. Зъявлявъ ся насамперѣдъ духъ якогось хлопця послугача, и тôй духъ за кождый разъ кликавъ на голосъ того духа, котрый мавъ появити ся. Мѣжь иншими явивъ ся бувъ духъ якогось Індіянина, котрый померъ бувъ вже 14 тысячѣвъ лѣтъ тому назадъ, а за нимъ явивъ ся бувъ духъ якоись спѣвачки. Въ сѣй хвили скочивъ оденъ изъ журналістôвъ и розперъ ся въ дверехъ, що вели до сусѣдной комнаты; панѣ, знакома тыхъ журналістôвъ, кинулась на духа а два другй журналісты засвѣтили електричнй лямпки и пôдняли ихъ въ гору, та освѣтили комнату якъ бы свѣтломъ бѣлого дня. Присутнымъ представивъ ся теперь дуже цѣкавый видъ: замѣсть духа спѣвачки, що ще передъ хвилею показувавъ ся, побачили они передъ собою майже зовсѣмъ розôбране медіюмъ, паню Кадвель, якъ она рвала ся въ рукъ тои, що еѣ зловила. Въ сусѣднôй комнатѣ не було нѣкого, лишь на стôльци лежала одѣжь панѣ Кадвель, котру она була зъ себе здоймила. Абы ще лѣпше правду показати, кинулись журналісты до вôконъ и поздоймали густй заслоны, та такъ въ свѣтлѣ бѣлого дня показали присутнымъ цѣлу сцену.

Бувъ се оденъ зъ найтяжшихъ ударôвъ для спірітистичныхъ медіѣвъ въ Америцѣ, и вôдъ сеге часу стали они чимъ разъ рѣдше

— **Интернатъ** Товариство св. Винкентія а Павльо въ Станіславовѣ задумало заложити для убогихъ христіяньскихъ учениковъ тамошнои семинаріѣ учительскои, безъ рôжницѣ обряду, интернатъ, въ котрôмъ мала бы выховуватись молодѣжь пôдъ пильнымъ дозоромъ, пôсля засадъ религіѣ и педаґоґіѣ.

— **Бурмістромъ** мѣста Коломыѣ выбрано п. Якова Аслана, позаякъ выбраный давнѣйше дръ Дембицкій, зрѣкъ ся сего достоиньства.

— **Замерзла.** Селянка зъ Тройчичь, Анна Свѣтликъ, повертаючи оногди зъ ярмарку въ Перемышли, заблудила пôдчасъ снѣгавицѣ на гнатовицкихъ поляхъ, де опôсля найшли єѣ вже неживою, бо замерзла.

— **Продажь жѣнки.** Знаный злодѣй, Фреліхъ, котрого що лишь выпустили зъ львôвского кріміналу, повернувъ до свого родинного мѣста Коломыѣ и тамъ розпочавъ иншій интересъ. Запôзнавъ ся вôнъ зъ дочкою тамошного купця Шльоймы Лясера и оженивъ ся зъ нею. Въ кôлька днѣвъ по весѣлю выѣхавъ зъ нею до Вѣдня нѣбы на сталый побутъ и заѣхавъ тамъ до одного готелю. Вôдтакъ запровадивъ 18-лѣтну жѣнку до реставраціѣ и сѣвъ зъ нею въ кутѣ. Наразъ входить якійсь чоловѣкъ и присѣдає коло нихъ та розпочинає зъ Фреліхомъ значно оживлену бесѣду. Фреліхъ выйшовъ, минає година, молода жѣнка балакає зъ незнакомымъ то про се, то про те, а чоловѣка якъ нема такъ нема. Незнакомый вытягає зъ кишенѣ фотоґрафію: „Пôзнаєте?" — пытає. „Тажь се моя фотоґрафія!" — крикнула здивована жѣнка. Незнакомый пояснивъ, що вôнъ купивъ єѣ (жѣнку) вôдъ Фреліха ще передъ кôлькома тыжднями пôсля сеѣ фотоґрафіѣ за 400 зр., котрі вже згоры заплативъ, а Фреліхъ обѣцявъ єму привезти оригіналъ тоѣ фотоґрафіѣ сюда на мѣсце до Вѣдня. Перестрашена молодиця выбѣгла на улицю и почала кричати о помôчь. Позбѣгали ся люде, а поліціянты забрали ихъ обоє на поліцію. Тамъ замкнули и того незнакомого купця и жидôвочку, бо не знали, чи вѣрити ѣй на те, про що оповѣдає. Ажь на посвѣдчене коломыйского уряду громадского выпустили молоду жѣнку изъ слѣдчого арешту. Родичѣ приѣхали за нею въ Коломыѣ, однакъ нещаслива зôйшла зô страху зъ розуму и ѣй здає ся, що єѣ хтось переслѣдує.

— **Убійство въ вязници.** Въ ночи зъ дня 16 на 17 с. м. убивъ одень засудженый злочинець въ познаньской вязници сторожа арештантского, Франковского, и выдôставши ся зъ вязницѣ пропавъ безъ слѣду. Злочинець называє ся Иванъ Біссенъ, єсть зъ фаху слюсаремъ и бувъ вже кôлька разôвъ караный за злодѣйство. Вôнъ вôдломивъ двѣ ноги вôдъ зелѣзного лôжка, на котрôмъ спавъ у вязници, и зъ однои зробивъ собѣ щось на подобу ключа, котрымъ отворивъ дверѣ вôдъ своєи келіѣ и выдобувъ ся на коридоръ, а зъ другои зладивъ собѣ нѣбы якійсь штилетъ и зъ тымъ засѣвъ ся въ фрамузѣ на коридорѣ на Франковского. Франковскій выйшовъ на нôчну патролю и коли переходивъ попри Біссена, той ударивъ єго кôлька разôвъ такъ сильно въ голову, що Франковскій упавъ на мѣсци трупомъ. Вôдтакъ взявъ Біссенъ єго урядову шапку, чоботы, годинникъ и ключѣ, та ще погрозивъ одному арештантови, що въ якійсь келіѣ галасувавъ и выйшовъ на подвôре. Тамъ стоявъ воякъ на вартѣ, котрый мавъ ключь вôдъ брамы и хоть мôгъ бачити, що Біссенъ въ вязничнôмъ одѣню, то все таки урядова шапка та ключѣ такъ отуманили вояка, що вôнъ выпустивъ Біссена на улицю, думаючи, що може се и справдѣ сторожь. Франковскій лишивъ по собѣ вдову и шестеро дѣтей.

— **Цѣкавый способъ на злодѣѣвъ,** щобы вôддавали покраденѣ рѣчи, выгадала одна властителька дому въ Ґрудзьондзу. Одна жѣнка выграла тамъ значну сумку въ льотерію, вложила грошѣ въ панчоху, завинула панчоху кôлькома брудными ручниками, вложила тото до кобелѣ и вынесла на пôдъ. На самъ Новый рôкъ зъ перестрахомъ спостерегла, що грошей нема. Властителька того дому, де стала ся крадѣжь, порадила бѣднôй бабѣ, абы кавалочокъ зъ выграного банкноту, котрый ще у бабы лишивъ ся въ хатѣ, закопала на цвинтари, а якъ папѣрь зачне гнити, то и злодѣй тогди зачне гнити, бо умре. Рада добра, баба зробила и розголосила се. Злодѣй, котрый мабуть таки въ тôмъ самôмъ домѣ мешкавъ, такъ того налякавъ ся, що потайки принѣсъ грошѣ и положивъ ихъ на давнôмъ мѣсци.

— **Въ Перемышли** вôдбула ся дня 17 с. м. ревізія доставника мяса для 10 полку пѣхоты Мошка Ґірта. Якъ разъ въ хвили, коли Ґіртъ привѣзъ звôдкись до своєи ятки старе воняче мясо, явилась у него комісія торгова и двохъ офіцирôвъ згаданого полку, та переловила єго на горячôмъ учинку.

продукувати ся передъ людьми зъ своими духами.

Позôстає намъ ще розказати, якъ то тѣ медіѣ удають духôвъ. Насамперѣдъ выбрана на спірітистичнѣ засѣданя комната замыкає ся щѣльно, щобы нѣяке свѣтло до неѣ не доходило и оббиває ся чорнымъ сукномъ. Въ комнатѣ єсть отже повна темнота. Коли люде сходять ся, свѣтить ся слабе свѣтло, а коли вже всѣ засядуть на своихъ мѣсцяхъ, не вôльно нѣкому рушатись зъ мѣсця. Медіюмъ удає духа, розбирає ся и обслонює ся чорнымъ сукномъ, лишаючи н. пр. лишь голову або ще и груди въ бѣлôй сорочцѣ. Въ комнатѣ єсть все такъ приладжено, що нѣхто не чує и не видить, коли и зъ вôдки духъ входить. Наразъ вôдслонює ся вôнъ и показує лишь ту часть зъ себе, що бѣло одѣта. Серѣдъ великои пôтьмы видко лишь, що щось бѣлѣє ся и нѣбы уносить ся въ воздусѣ по комнатѣ. Все проче додає вже зручнôсть того, що удає духа.

Ото коротенька історія духôвъ и новомодного спірітизму, котрый ще до недавна морочивъ людей та хиба лишь въ тôмъ лишивъ слѣдъ по собѣ, що и вôнъ мѣжь иншимъ заставивъ людей думати надъ загадочнымъ зъявищемъ, званымъ „гіпнотизмомъ", про котрый може колись, иншимъ разомъ, поговоримо. *К.*

Зъ судовои салѣ.

(Убійники служницъ).

(Дальше.)

Въ дальшôмъ ходѣ розправы розповѣвъ Шнайдеръ, якъ убивъ Готванґерôвну. „Моя жѣнка и Готванґерôвна — казавъ вôнъ — ишли напередъ, а я 10 крокôвъ зъ заду за ними. Такъ ходили мы ажь до часу, коли вже мало свитати. Наконець каже моя жѣнка до мене: Чого такъ лазишь! Дивись, щобы чимъ скорше упоратись. О 3 год. рано сѣла моя жѣнка зъ Готванґерôвною на землю та каже: Будемо тутъ сидѣти ажь до рана. Они стали балакати зъ собою то о сѣмъ то о тôмъ, а вôдтакъ каже зновъ до мене моя жѣнка: Дивись, абы мы скоро упорались, бо треба до дому вертати. Вôдтакъ вхопила моя жѣнка Готванґерôвну за праву и лѣву руку та каже до мене: Дивись, абы мы упорали ся! Тогди вхопивъ я Готванґерôвну правою рукою за горло и ставъ душити.... Коли вже было по всему, мы встали. Я пôйшовъ, бо боявъ ся, абы мене хто не зловивъ, а жѣнка лишила ся коло трупа и здоймила зъ него одѣжь, звязала въ вузликъ, а коробку кинула. Вôдтакъ зайшли мы до коршмы въ дубинѣ и моя жѣнка написала тамъ листъ и заразъ дала на почту. Опôсля поѣхали мы до Вѣдня и тамъ попродали часть рѣчей. Ключь вôдъ куфра выймила была моя жѣнка зъ кишенѣ въ кафтанику убитои".

През.: На шиѣ трупа найдено мотузъ и здає ся, що трупъ бувъ повѣшеный на дерево — Шнайдеръ: Коли она была вже не жива, то я пôйшовъ та вже й не оглядавъ ся. Моя жѣнка лишилась была ще довшій часъ въ корчахъ, що вôдтакъ дѣяло ся зъ трупомъ, не знаю. — През. (до Розаліѣ Шнайдеръ): Що вы на то скажете? — Роз. Шнайдеръ оповѣдає: Коли мы пôйшли зъ Готванґерôвною въ лѣсъ, то вôнъ давъ менѣ знакъ, абы я прилишила ся позаду. Вôнъ пôйшовъ самъ зъ дѣвчиною напередъ. Ажь около 3 год рано вернувъ зъ єѣ рѣчами назадъ и сказавъ менѣ: Колибъ ты была пôйшла, то я бувъ бы тебе повѣсивъ. А коли я єго спытала, що вôнъ зробивъ зъ дѣвчиною, то вôнъ сказавъ: Отъ нѣчого! Коробку вôдкинувъ а свѣдоцтва подеръ. Мы взяли синій кафтаникъ, синю блюзку, пару черевикôвъ и сорочки. Ажь пôзнѣйше сказавъ вôнъ менѣ, що задушивъ дѣвчину.

Въ подôбный способъ якъ повысше оповѣдавъ Шнайдеръ и про убійство Цовфарôвнои. Вôнъ, жѣнка и Цовфарôвна волочили ся такъ само ажь майже до рана по лѣсѣ, вôдтакъ сѣли зъ нею, жѣнка вхопила дѣвчину за руки а Шнайдеръ єѣ задушивъ. Шнайдерова подерла вôдтакъ свѣдоцтва дѣвчины и задержала лишь книжочку касы ощадности. Опôсля заволѣкли трупа може десять крокôвъ вôдъ дороги и прикрыли травою. Вертаючи домôвъ вступили до коршмы и тамъ поснѣдали та поѣхали до Найленґбахъ. Тутъ сказавъ Шнайдеръ, що буде трудно достати куферъ убитои, а Шнайдерова надала тогди телеґраму до Вѣдня. Треба тутъ ще й то зазначити, що Шнайдеръ не умѣє нѣ читати нѣ писати, отже всѣ паперы убитыхъ дѣвчатъ, мусѣла конче перебирати Шнайдерова. Она й писала листы до тыхъ жѣнокъ, у котрыхъ дѣвчата мешкали у Вѣдни, а симъ разомъ надала телеґраму, бо боялась ся, що у Вѣдни пôзпали бы по листѣ, що то не письмо Цовфарôвнои.

Вчера видавъ трибуналъ вырокъ въ процесѣ Шнайдерôвъ. Франца Шнайдера и Розалію Шнайдеръ засуджено на кару смерти черезъ повѣшене.

(Конець буде.)

---

† Посмертнѣ вѣсти.

— **Евгеній Згарскій,** пенсіонованый проф. ґімназіяльный, писатель-поетъ, померъ сими днями у Вѣдни въ 58 р. житя. Покôйный бувъ талановитымъ писателемъ и яко такій помѣщавъ творы свого пера въ многихъ галицкихъ выдавництвахъ. Покôйникъ бувъ професоромъ въ Перемышли, Тернополи, Бережанахъ и наконець у Львовѣ. „Вѣчна єму память!"

— **О. Михайло Маціевскій,** парохъ въ Боспрахъ повѣта гусятиньского, упокоивъ ся дня 27 н. ст. сѣчня въ 61 роцѣ житя и 35 священьства. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 сѣчня. Хрестины новонародженои Архікнягинѣ, вôдбудуть ся дня 2 лютого въ полудне. — Жалобу дворску по кн. баварскôй Людвицѣ, назначено глубоку на пять недѣль, меншу на три недѣлѣ.

Вѣдень 30 сѣчня. Pol. Corr. доносить, що вчера по полудни пôдписали гр. Кальнокій и испаньскій посолъ умову въ справѣ продовженя угоды торговельнои зъ 1880 р. ажь до кôнця червня с. р.

Будапештъ 30 сѣчня. На 353 звѣстныхъ досп выборцѣвъ, выбрано 204 ліберальôвъ, 57 зъ народнои партіѣ, 73 независимыхъ, 13 уґроністôвъ и 6 неналежачихъ до нѣякои партіѣ. Въ Банфіґуніядѣ прийшло до великихъ розрухôвъ. Жандармерія ужила зброѣ и убила трохъ людей, а одного поранила.

Римъ 30 сѣчня. Сенатъ принявъ 104 голосами противъ 5 угоды торговельнѣ зъ Австро Угорщиною и Нѣмеччиною та згодивъ ся 105 голосами противъ 5 на продовжене угоды торговельнои зъ Испаніею.

Берлинъ 30 сѣчня. Пôдчасъ дальшои дебаты надъ закономъ шкôльнымъ, заявивъ канцлеръ Капріві, що правительство покаже ще выразнѣйше, що може плысти противъ воды, коли аґітація буде дальше тревати. Правительство має вôдвагу вôдлучити ся вôдъ націоналъ-ліберальôвъ, котрѣ пôдняли борбу противъ правительства. Капріві остерѣгавъ передъ аґітаціею, котра въ тяжкихъ часахъ може стати ся подвôйно небезпечною. По сѣмъ роздались зъ правицѣ грôмкѣ оплески а зъ лѣвицѣ псыкане, а Капріві выйшовъ зъ салѣ.

Софія 30 сѣчня. Станъ здоровля Стамболова єсть такъ добрый, що перестали выдавати бюлетины.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВІКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвіка Пльона.

13

Хустки! Хустки!

Изза американьскихъ обставинъ мытовыхъ закупивъ я цѣлый запасъ славнои великои **фабрики хустокъ** великихъ дуже дешево, а за те продаю неимовѣрно тано, бо по

зр. 1.40. зр. 1.40

грубу, теплу и неизносиму хустку, довôльнои барвы, зъ берегами и трензлѣма, пôвтора метра въ ширину и пôвтора метра въ довжину.

Та треба спѣшитися зъ замовленями, поки стае запасу, бо на 100 лѣтъ разъ лишь трафить ся така нагода. Дôстати можь за готовй грошѣ або за послѣплатою черезъ знану всюды фірму

Josef Chyba,

Versandthaus, Wien.

Маґазинъ пôдъ фірмою Вільгельмъ Арбашевскій перенесеный зъ ринку на улицю Чарнецкого ч. 2, поручае

Обуве

всякого рода, *власного выробу, на кожду пору, найновшого фасону зъ найлѣпшихъ матеріялôвъ по цѣнахъ найнисшихъ.*

Замовленя въ мѣсци якъ тоже зъ провінцѣ сповняю точно и скоро. Принимаю также всякî направы. Зъ поважанемъ

В. Арбашевскій,

16 улиця Чарнецкого ч. 2,

побôчь гандлю п. Важного.

Новицкого: зошиты зъ взôрцями до науки польского письма цѣлôсть въ десятьохъ числахъ, кожде по 2 кр. ав., можь дôстати у всѣхъ торговляхъ паперу въ Галичинѣ. На бажане высылаемо числа на пробу даромъ и оплатно. Адресовати треба до накладчика Станіслава Килера, ул Баторого 28. у Львовѣ. Зошиты тî, потверджені ц. к. Радою шкôль. краевою до уживаня въ народныхъ школахъ всякои катеґ., и въ середныхъ школахъ дуже ласкаве знайшли приняте. 9

Австрійско-угорска

FINANZ-KUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовй и господарскй облвы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своôй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы якî на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11. 1

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выналходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50. 1

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

5 до 10 зр. денно певного зарôбку безъ капіталу и різіка, дае трияскій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правомъ дозволеныхъ льосôвъ, за корпстными умовами. Оферты на льосы до: Annoncen Expedition J. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse 7. 9

14

Безъ обманьства!

Черезъ упадокъ одного изъ найбôльшихъ закладôвъ торговельныхъ можу я ось-сихъ 10 рѣчей, поки стане запасу, достарчити по мінімальнôй цѣнѣ

зр. 4 а. в.

1. годинник вашінгтоньскій, ремонтоаръ дуже елегантный, на секунды регульованый, накручуе ся безъ ключика.
2. Ia. Спѣнки до манкетôвъ зъ гарного золота дубле.
1 иміновный брилянтовый перстень.
1 ноттка, не до списаня.
1 пышна цигарничка зъ правдивого бурштина и пѣнки морскои.
1 прегарна шпилька до краватки.
1 мошонка на грошѣ, прекрасна.
1 гарный цѣзорикъ.
1 прегарный олôвець зъ механічнымъ приборомъ; а се все, дивѣть ся, лишень за горѣ подану цѣну мінімальну дôстати можь за послѣплатою черезъ фірму

Josef Chyba,

Versandthaus, Wien.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.